Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 151 179 van 24 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker kwam volgens eigen verklaringen België binnen op 22 april 2001 en diende op 24 april 2001 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd negatief afgesloten op 21 februari 2003.

Op 29 juli 2003 werd aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen deze beslissing diende hij een verzoek tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 190.120 van 3 februari 2009 heeft de Raad van State het verzoek tot schorsing en nietigverklaring verworpen.

Op 12 augustus 2003 diende de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, derde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Bij beslissing van 2 oktober 2006 werd deze aanvraag zonder voorwerp verklaard.

Op 4 juli 2010 werd de verzoeker onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens diefstal met geweld of bedreiging. Hij werd op 9 juli 2010 vrijgesteld. Diezelfde dag werd hem tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 10 februari 2011 diende de verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* (nieuw) van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 16 augustus 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd hem op 20 september 2011 betekend en op diezelfde dag werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 20 oktober 2011 diende de verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 2 april 2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd hem op 12 april 2013 betekend. Diezelfde dag werd hem tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 12 november 2014 werd door Politie Antwerpen een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld voor verzoeker wegens inbreuken op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen.

Op 13 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend (bijlage 13*septies*).

Op 13 november 2014 treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Dit is de bestreden beslissing.

Deze beslissing werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13*sexies*, ter kennis gebracht op 13 november 2014 en is als volgt gemotiveerd:

"Aan de heer die verklaart te heten(1):
naam: B(…) voornaam: M(…) […]
nationaliteit: Algerije
In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
De beslissing tot verwijdering van 13.11.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:
(…);
X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 27.07.2003, op 09.07.2010, op 20.09.2011 en op 12.04.2013. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen Betrokkene heeft zich ook schuldig gemaakt aan meerdere schendingen van de openbare orde. Door de politie van Antwerpen werd ten laste van betrokkene meerdere PV's opgesteld: een pv wegens gewone diefstal (PV nr AN.18.LB.061934/05); een pv wegens zware diefstal (Pv nr AN.18.LB.090383/2010); een pv wegens heling (AN.27.LB.01244512/2012); twee pv's wegens opzettelijke slagen en verwondingen (PV's nrs AN.43.LB.035086/2007 en AN.43.LB.153981/2014). De politie van Lokeren stelde in 2006 ten laste van betrokkene eveneens een pv op wegens diefstal (pv nr AN.18.L6.002458/2006). Betrokkene werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied

te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van drie jaar opgelegd."

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en van "*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht*".

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:
"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoekster heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het haar opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien werden er ten laste van verzoeker meerdere PV's opgesteld uit hoofde van diefstal.

Het past echter om op te merken dat het hier steeds gaat om processen-verbaal, maar dat verzoeker nooit veroordeeld werd voor de feiten die hem ten laste worden gelegd.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien verzoeker nooit veroordeeld wordt voor de hem ten laste gelegde feiten, kan dit element niet in aanmerking genomen worden voor de berekening van de duur van het inreisverbod.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Verzoeker verblijft namelijk sedert 13 jaren op het Belgische grondgebied, en heeft hier tijdens zijn verblijf een volledig nieuw leven opgebouwd. Verzoeker heeft in Marokko niets of niemand om naar terug te keren."

3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, nu verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, met name de bevelen die hem werden betekend op 27 juli 2003, op 9 juli 2010, op 20 september 2011 en op 12 april 2014. Aldus bevat de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen met betrekking tot de beslissing om een inreisverbod op te leggen.

In de bestreden beslissing kunnen tevens de redenen worden gelezen waarom de gemachtigde heeft geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar. Ter zake wordt het volgende vermeld: "*Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen Betrokkene heeft zich ook schuldig gemaakt aan meerdere schendingen van de openbare orde. Door de politie van Antwerpen werd ten laste van betrokkene meerdere PV's opgesteld: een pv wegens gewone diefstal (PV nr AN.18.LB.061934/05); een pv wegens zware diefstal (Pv nr AN.18.LB.090383/2010); een pv wegens heling (AN.27.LB.01244512/2012); twee pv's wegens opzettelijke slagen en verwondingen (PV's nrs AN.43.LB.035086/2007 en AN.43.LB.153981/2014). De politie van Lokeren stelde in 2006 ten laste van betrokkene eveneens een pv op wegens diefstal (pv nr AN.18.L6.002458/2006). Betrokkene werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van drie jaar opgelegd."*

Het blijkt dan ook niet dat thans, in tegenstelling tot de zaak die aanleiding gaf tot het arrest nr. 225.871, van de Raad van State waarnaar de verzoeker verwijst een beslissing voorligt waarbij na de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, automatisch wordt overgegaan tot het afleveren van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar.

De verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd nu hij nooit werd veroordeeld voor de hem ten laste gelegde feiten, zodat dit element niet in aanmerking kan worden genomen voor het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing vindt, zoals hierboven uiteengezet, haar juridische grondslag in artikel 74, § 1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt als volgt:

"§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Aldus wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De Raad merkt op dat de verschillende, in de bestreden beslissing opgesomde, processen-verbaal wegens strafbare feiten die jegens de verzoeker werden opgesteld, onmiskenbaar "*specifieke omstandigheden*" van verzoekers geval uitmaken. De verzoeker betwist voorts op zich niet dat hij de verschillende feiten van gewone diefstal (2 processen-verbaal), zware diefstal (1 proces-verbaal), heling (1 proces-verbaal) en opzettelijke slagen en verwondingen (2 processen-verbaal) heeft gepleegd. Hij stelt enkel dat hij er nooit voor werd veroordeeld. Het gegeven dat de verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet verhindert de verweerder evenwel niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn enkele standpunt dat de processen-verbaal niet in rekening kunnen worden genomen bij het bepalen van de geldingsduur van het kwestieuze inreisverbod.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling dat hij hardnekkig weigert om aan de terugkeerverplichting te voldoen, nu hij reeds vier bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neer heeft gelegd. Ook deze vaststelling wordt mede in rekening genomen bij het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod.

De vage beschouwingen van de verzoeker laten de Raad niet toe vast te stellen dat de verweerder, in het licht van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, enig relevant "*concreet element*" buiten beschouwing heeft gelaten of heeft nagelaten in de beoordeling te betrekken.

De bestreden beslissing laat de verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede van de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar te kennen. De verzoeker toont niet aan dat de opgegeven redenen niet afdoende zouden zijn in feite of in rechte.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2. De verzoeker stelt voor het overige dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Hij betoogt dat om humanitaire redenen kan worden afgezien van het opleggen van een inreisverbod en stelt dat hij sedert 13 jaar in België verblijft en hier een nieuw leven heeft opgebouwd terwijl hij in "*Marokko*" niets of niemand heeft om naar terug te keren.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Er dient *in casu* op te worden gewezen dat de verzoeker niet betwist dat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan nu hij reeds aan vier bevelen om het grondgebied te verlaten geen

gevolg gaf. De verzoeker betwist evenmin de vastgestelde hardnekkigheid waarmee hij weigert aan de terugkeerverplichting die hem overigens reeds werd opgelegd sedert 27 juli 2003, te voldoen. Ook het plegen van verschillende strafbare feiten van diefstal, heling en slagen en verwondingen, vastgesteld in meerdere processen-verbaal van de politie van Antwerpen en Lokeren, wordt op zich niet betwist.

Waar de verzoeker stelt dat hij reeds 13 jaar in België verblijft, merkt de Raad op dat aan de verzoeker nooit een verblijfsrecht werd toegekend. De verzoeker diende reeds sinds 27 juli 2003 het land te verlaten en wist derhalve dat zijn verblijf onregelmatig was. Er kan in de gegeven omstandigheden dan ook niet worden vastgesteld dat de gevolgtrekkingen die gemachtigde uit de genoemde feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Bovendien valt niet in te zien welk belang de verzoeker heeft bij zijn kritiek dat hij in Marokko niets of niemand meer heeft om naar terug te keren. De bestreden beslissing bevat immers op zich geen terugkeerverplichting (deze terugkeerverplichting spruit voort uit verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die de verzoeker evenwel niet in rechte heeft bestreden) en de verzoeker verklaart Algerijn te zijn zodat überhaupt niet kan worden ingezien waarom de verzoeker naar Marokko zou moeten terugkeren.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond..

3.3. In de mate dat de verzoeker zich tevens in het algemeen zou beroepen op een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, is het middel onontvankelijk. Immers ontbreekt in die optiek een voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel.

3.4. Het enige middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	C. DE GROOTE